

Гласник Удружења Ложаца Државних Железница у Београду
Glasnik Udruženja Ložaca Drž. Železnica u Beogradu. — Glasilo Udruženja Kurjačev Drž. Železnica v Beogradu.
 Kancelarija Udruženja i redakcija lista nalaze se pri ložionici državnih železnica Beograd. Čekovni račun br. 56551.

ГОД. XI	Излази 12 пута у години. Поједини број 1 динар Годиш. претплата 12 дин.	Izlazi 12 puta u godini Pojedini broj 1 dinar Godiš. pretplata 12 din.	Ishaja 12 krat v letu Posamezna številka 1 din. Letna naročnina 12 din.	Београд, 1 јануара 1934 г. Beograd, 1 januara 1934 g. Beograd, 1 januara 1934 g.	Број 1
---------	---	--	---	--	--------

Уредништво и Централна Управа
 жели свима члановима, као и читаоцима
 листа и пријатељима Удружења,
 сретне и веселе Божићне благодане
 и нову
1934 год.

Uredništvo i Centralna Uprava želi
 svima članovima, kao i čitaocima lista
 i prijateljima Udruženja, sretne i
 vesele Božićne blagdane i novu
1934 god.

Збогом 1933., сретна 1934. годинио!

Као да је то било јуче, када смо један другоме на прошло Силвестрово и Нову Годину срдачно стиснули руке, честитајући један другоме сретну нову 1933 год., и већ је иста као силовити торнадо, прохујала, одлазећи у неповрат. Са колико срдачног веселја и искреном добродошлицом, са колико искрених жеља и безмерних нада смо поздравили, пре годину дана, у ново рухо, завијену и окићену, 1933 годину.

Међутим, данас на растанку са истом, када се осврнемо у назад, пред нама се отвара видик страховите пустоши, безмерних патњи и страдања.

На међународном хоризонту, преко целе године ковитлали су се мутни црни облаци, претећи да ће једнога дана сручити све муње и громове, на овај грешни Адамов род. Овако замрачен хоризонат, оставио је и надаље поколебано поверење привредних магната, услед

Zbogom 1933., sretna 1934. godino!

Kao da je to bilo juče, kada smo jedan drugome na prošlo Silvestrovo i Novu Godinu srdačno stisnuli ruke, čestitajući jedan drugome sretnu novu 1933 godinu, i već je ista kao siloviti tornado prohujala, odlazeći u nepovrat. Sa koliko srdačnog veselja i iskrenom dobrodošlicom, sa koliko iskrenih želja i bezmernih nada smo pozdravili, pre godinu dana, u novo ruho zavijenu i okićenu, 1933 godinu.

Međutim, danas, na rastanku sa istom, kada se osvrnemo u nazad, pred nama se otvara vidik strahovite pušći, bezmernih patnji i stradanja.

Na međunarodnom horizontu, preko cele godine kovitlali su se mutni crni oblaci, preteći da će, jednoga dana sručiti sve munje i gromove, na ovaj grešni Adamov rod. Ovako žamračen horizonat, ostavio je i nadalje pokolebano poverenje privrednih magnata, usled čega je i privreda ostala u mestu, kao ukočena Vestinghausovom kočnicom. Kao

чега је и привреда остала у месту, као укочена Вестин-гхаусовом кочицом. Као последица тога, извори народног благостања, остали су и надаље усахнути, као усахнути горски кладенци, за време јулских жега. Економска криза пустоши и надаље а привредни крахови ређају се као узастопни громови, за време летње олује. Меродавни кругови чине и надаље огромне напоре, да развучу скучене буџете, како би саставили крај са крајем.

Као последица оваквог стања, којег нам је пружила и 1933 година, све наше жеље и наде остале су само „Фата моргана“ у Афричкој пустињи. Изјаловише се све наше наде, а жеље осташе само пуне жеље, док стање ложача напредује као рак,

Удружење ложача се је борило својски, али наше претставке и молбе материјалне природе, мора да очекују боље дане наступајуће године. Као неумитна последица таквога стања, ложачи су и ове године носили поцепане панталоне и Батине ципеле са отпалим ђоном, Огроман број дневничара и на даље ратује са платом од 700.— динара, меље посну проју, а фирма „Митић“ и „Централ“ ревносно наплаћују наше менице, путем обуставе, са великим интересом. Болеснички фонд и на даље исплаћује хранарину болесницима онда, када су исти већ давно прездравили или су се отселили из домена власти Болесничког фонда, у рај небески, да пред Свевишњим положи рачуна о своме грешном животу у овој долини плача и суза.

Десет посто и на даље нама се обуставља од скучених плата, док нам судски извршитељ наплаћује дугове за неплаћене баснословне кирије.

Фатална премија на уштеђено гориво и на даље примењује своје кобно дејство на грбачу ложача и док исти плаћају више потрошеног угља, дотле разни посредници и угљари трпају милионске профите у своје дубоке џепове. Многи наши пре две године редуцирани чланови, дошли су до горког искуства, да и испуњење еванђелских истина „ко куца томе ће се отворити, ко тражи тај ће наћи“ стоји у зависности од привредне кризе пошто су они преко целог лета куцали па се њима није отворило, тражили па нису нашли „декрет“ о поновном постављењу.

Као што залутали путник у сахарској пустињи узалуд тражи оазу спасења, тако су и наши ислужени и дотрајали чланови узалуд тражили своје спасење од пеозионог фонда из разлога, пошто је сувише мали број већ постојећих пензионера поднео оставку на своју ово земаљску пензију.

Ложачи бродари, и на даље плове по Дунаву и Сави са својих 60 динара породичног додатка, док послужитељи у дирекцији речне пловидбе примају исти додаток у износу од 150.— Машинисте бродарци, и ове су године шамарали своје ложаче а физикат града Београда је истима издавао уверење о озледама добивеним од шамара, уз прописну таксу од 25 динара. И док ложачи, који највише доприносе уштеди горива дотле исти најмање примају награду за ту уштеду.

У недоглед би се отегло ређање свих невоља и ведаћа које нас данас на растанку са 1933 годином.

posledica toga, izvori narodnog blagostanja, ostali su i nadalje usahnuti, kao usahnuti gorski kladenci, za vreme julskih žega. Ekonomska kriza pustoši i nadalje, a privredni krahovi redaju se kao uzastopni gromovi, za vreme letnje oluje. Merodavni krugovi čine i nadalje ogromne napore, da razvuku skućene budžete, kako bi sastavili kraj sa krajem.

Kao posledica ovakvog stanja, kojeg nam je pružila i 1933 godina, sve naše želje i nade ostale su samo „fata morgana“ u Afričkoj pustinji. Izjaloviše se sve naše nade, a želje ostaše samo puste želje, dok stanje ložaća napreduje kao rak.

Udruženje ložaća se je borilo svojski, ali naše prетstavke i molbe materijalne prirode, mora da očekuju bolje dane nastupajuće godine. Kao neumitna posledica takvoga stanja, ložaći su i ove godine nosili pocepane pantalone i Batine cipele sa odpalim donom. Ogroman broj dnevnichara i na dalje ratuje sa platom od 700.— dinara, melje posnu proju, a firma „Mitić“ i „Central“ revnosno naplaćuje naše menice, putem obustave, sa velikim interesom. Bolesnički fond i na dalje isplaćuje hranarinu bolesnicima onda, kada su isti već davno prezdravili ili su se odselili iz domena vlasti Bolesničkog fonda, u raj небески, da pred Svevišnjim polože računa o svome grešnom životu u ovoj dolini plača i suza.

Deset posto i nadalje nam se obustavlja od skućenih plata, dok nam sudski izvršitelj naplaćuje dugove za neplaćene basnoslovne kirije.

Fatalna premija na uštedeno gorivo i na dalje primeњуje svoje kobno dejstvo na grbачu ložaća i dok isti plaćaju više potrošenog uglja, dotle razni posrednici i ugljari trpaju milionske profite u svoje duboke džepove. Mnogi naši pre dve godine reducirani članovi, došli su do gorkog iskustva, da i ispunjenje evanđelskih istina „ko kuca tome će se otvoriti, ko traži taj će naći“ стоји u zavisnosti od privredne krize pošto su oni preko celoga leta kucali pa se njima nije otvorilo, tražili pa nisu našli „decret“ o ponovnom postavljenju.

Kao što zalutali putnik u Saharskoj pustinji uzalud traži oazu spasenja, tako su i naši isluženi i dotrajali članovi uzalud tražili svoje spasenje od penzionog fonda iz razloga, pošto je suviše mali broj već postojećih penzionera podneo ostavku na svoju ovozemaljsku penziju.

Ložaći brodari, i na dalje plove po Dunavu i Savi sa svojih 60 dinara porodičnog dodatka, dok poslužitelji u Direkciji rečne plovидbe primaju sti dodatak u износу 150.— Mašiniste brodarci, i ove su godine šamarali svoje ložaće a fizikat grada Beograda je istima izdavao uverenje o ozledama dobivenim od šamara, uz propisnu taksu od 25 dinara. I dok ložaći, koji највише доприносе уштеди горива, дотле исти најмање примају за ту уштеду.

U nedogled bi se oteгlo redjanje svih nevolja i ne-daća koje nas dave danas na rastanku sa 1933 godinom. Isto kao što su nas davile pre godinu dana pri prvom susretu sa istom.

Исто као што су нас давиле пре годину дана при првом сусрету са истом.

Све ове недаће са којима нас је овако обилно обдарила 1933 година, ипак не смеју да нас учине малодушним, баш на против треба да нам даду новог потстрека, да још чвршће стиснемо наше редове у Удружењу, свесни да ћемо само у слози и јединству, у братској самопомоћи, много лакше пребродити ова, за нас ложача, толико тешка времена и да ћемо са сложним радом, са руком у руци, много прије дочекати боља времена и лепшу будућност, него што ће је дочекати сам појединац са својом скромном снагом.

Уосталом, надајмо се да наш пут кроз наступајућу 1934 годину неће бити пут ка Голготи, застрт са онолико бодљикавог грања као што је био пут којег смо превалили кроз прошлу 1933 годину.

Потстрекнути вером и надом, да ће нова година исцелити привредно стање и меродавнима пружити могућност да нама олакшају наше бреме и да нас награде за наше напоре у прошлости, ми ведрога чела преступамо праг 1934 године, са чврстом надом, да на крају исте нећемо имати потребе, да у нашем Стручном листу, ређамо онолико тешкоћа, као што смо најалос у стању да их ређамо данас.

Са том надом и вером, Уредништво листа и Редакциони одбор Стручног гласника честита свима члановима, као и читаоцима истог, сретну и веселу Нову 1934. годину, а прошлој са свима њезиним недаћама кажемо ону стару: „Поменула се, не повратила“.

З.

Sve ove nedaće sa kojima nas je ovako obilno obdарила 1933 година, ипак не смеју да нас учине малодушним, баš на против треба да нам даду новог потстрека, да још чвршће стиснемо наше редове у Удружењу, свесни да ћемо само у слози и јединству, у братској самопомоћи, много лакше пребродити ова, за нас ложаћа, толико тешка времена и да ће мо са сложним радом, са руком у руци, много прије дочекати боља времена и лепшу будућност, него што ће је дочекати сам појединац са својом скромном снагом.

Уосталом, надајмо се да наш пут кроз наступајућу 1934 годину неће бити пут ка голготи, застрт са онолико бодљикавог грања као што је био пут којег смо превалили кроз прошлу 1933 годину.

Потстрекнути вером и надом, да ће нова година исцелити привредно стање и меродавнима пружити могућности да нама олакшају наше бреме и да нас награде за наше напоре у прошлости, ми ведрога чела преступамо праг 1934 године, са чврстом надом, да на крају исте нећемо имати потребе, да у нашем Стручном листу, ређамо толико тешкоћа, као што смо на жалост у станју да их ређамо данас.

Са том надом и вером, Уредништво листа и Редакциони одбор Стручног гласника честита свима члановима, као и читаоцима истог, сретну и веселу Нову 1934. годину, а прошлој са свима њезиним недаћама, кажемо ону стару: „пomenула се, не повратила“.

Z.

Ђира Тасић, паклене машине и бугарски бандити.

(Слике и цртице са прошлогодишњег конгреса).

Закитила се сврака туђим перјем.

У претпрошлом броју нашега листа изишао је чланак под горњим насловом, у коме је описан један случај атентата на железничку пругу, односно на брзи воз П. А. између Скопља и Ђевђелије, од стране бугарских бандита.

Свима делегатима са прошлогодишњег конгреса још је у живом сећању, како је на истоме наш делегат из Скопља Ђира Тасић, на један сликовит начин, описао цео тај догађај и поред тога изнео је и то: чијом је заслугом спречена страшна катастрофа.

Према његовој изјави, датој на једноме јавноме скупу, пред делегатима из целе земље, изгледало је да је наш делегат; односно члан Ђира Тасић био намерно заборављен од стране комисије при додељивању награда службеницима, чијом је заслугом спасен од катастрофе међународни брзи воз П. А. Излагање Ђире Тасића на конгресу, изазвало је (треба узети у обзир да су делегати као и Управа били уверени да је то излагање било од речи до речи истинито) код свију делегата оправдано негодовање, пошто је конгрес сматрао да је наш члан неправедно, морално и материјално заостављен.

Ћира Тасић, паклене машине и бугарски бандити

Слике и цртице са прошлогодишњег конгреса.

Закитила се сврака туђим перјем.

У претпрошлом броју нашега листа изишао је чланак под горњим насловом, у коме је описан један случај атентата на железничку пругу, односно на брзи воз П. А. између Скопља и Ђевђелије, од стране бугарских бандита.

Свима делегатима са прошлогодишњег конгреса још је у живом сећању, како је на истоме, наш делегат из Скопља Ћира Тасић, на један сликовит начин, описао цео тај догађај и поред тога изнео је и то: чијом је заслугом спречена страшна катастрофа.

Према његовој изјави, датој на једноме јавноме скупу, пред делегатима из целе земље, изгледало је да је наш делегат, односно члан Ћира Тасић био намерно заборављен од стране комисије при додељивању награда службеницима, чијом је заслугом спасен од катастрофе међународни брзи воз П. А. Излагање Ћире Тасића на конгресу, изазвало је (треба узети у обзир да су делегати као и Управа били уверени да је то излагање било од речи до речи истинито) код свију делегата оправдано негодовање, пошто је конгрес сматрао да је наш члан неправедно, морално и материјално заостављен.

Нaposлетку Ћира је замоило да би се тај случај верно његовом казивању објавио и преко Стручног листа.

Напоследку Ћира је замолио да би се тај случај верно његовом казивању објавио и преко Стручног листа.

Управа Удружења сматрајући за своју дужност, коју истој у осталом налажу и сама друштвена правила члан 1., решила је, да скрене пажњу меродавнима на овај случај, путем свог јавног гласила и да предочи истима да је наш члан намерно или ненамерно запостављен приликом оцењивања заслуга оних службеника, чијом је заслугом спасен воз, а према његовим речима, код ове заслуге требало би и он да има видног учешћа.

Ипак, не верујући довољно самим речима, од Ћире је затражено, да цео ток догађаја верно напише као што га је испричао, у виду једног дописа и да истог пошаље редакционом Одбору Стручног гласника, што је исти и учинио. (Само не верно, као што се видело доцније).

И тако, према усменој изјави, као и према својеручном допису Ћире Тасића, допису који је од стране редакционог Одбора без икаквих допуна или измена само стилизован и предат Уредништву листа а који још данас постоји у оригиналу сваком на расположењу код редакционог Одбора, изишао је у стручном листу бр. 11, чланак под напред означеним насловом.

Поводом тог чланка, од стране меродавног фактора, који је и до сада у свакој прилици, када су долазиле у питање тешкоће, било појединих чланова, било целине Удружења, увек указивао своје драгоцено интересовање и помоћ, до крајних граница, разумевајући и сувише тегабну службу и живот ложача, и овога је пута, у уверењу да је чланак у свему истинит и да је збилја наш члан ложач Ћира Тасић неправедно запостављен, као што је у чланку наведено, наређена је поновно истрага, да би се утврдило да ли је збилја један службеник чинио оvolико пожртвовање, а да зато није награђен. (Слободно може се напоменути, када би било све оно тачно што је Ћира испричао и написао, да би он већ данас примио новчану награду и пуну сатисфакцију. А овако?)

Међутим при поновном ислеђењу, када је био Ћира Тасић телеграфским путем позват у Обласну дирекцију, Ћира је на један изразит начин демантовао самог себе, а такође и потписника чланка, па је утврђено да је он цео случај неверно претставио и да је он своје заслуге опсерваторским телескопом увеличао.

Оваквим поступком једног нашег члана, не само што је обмануто Уредништво листа и редакциони Одбор, већ је обмануто и меродавно надлештво железничке установе, пошто је рад исвесних његових органа приказан као пристрасан. Обманути су и они, што искрено жалимо, код којих смо до сада, као што је речено увек nailазили на шиrom отворена врата.

Овакав рад једног нашег члана, могао је имати по њега самог веома рђаве последице, пошто је исти у извесној супротности са § 193 з. о. држ. саоб. особ. и кажњив.

Једино, благодарећи великодушности одлучујућег фактора, све последице овако неуместног рада Ћире Тасића сведене су нато, што је Дирекциским актом бр. 69043/33 од 23-XI препоручено Удружењу да се у

Управа Удружења сматрајући за своју дужност, које истој, у осталом налажу и сама друштвена правила члан 1., решила је да скрене пажњу меродавнима на овај случај путем свог јавног гласила и да предочи истима да је наш члан намерно или ненамерно запостављен приликом оцењивања заслуга оних службеника чијом је заслугом спасен воз, а према његовим речима код ове заслуге требало би и он да има видног учешћа.

Ипак, не верујући довољно самим речима, од Ћире је затражено, да цео ток догађаја верно напише као што га је испричао, у виду једног дописа и да истог пошаље Редакционом одбору Стручног гласника, што је исти и учинио. (Само не верно, као што се доцније видело).

И тако, према усменој изјави, као и према својеручном допису Ћире Тасића, који је од стране Редакционог одбора без икаквих допуна или измена само стилизован и предат Уредништву листа, а који још данас [постоји у оригиналу сваком на расположењу код Редакционог одбора, изишао је у стручном листу бр. 11 чланак под напред означеним насловом.

Поводом тог чланка, од стране меродавног фактора, који је и до сада у свакој прилици, када су долазиле у питање тешкоће, било појединих чланова, било целине Удружења, увек указивао своје драгоцено интересовање и помоћ, до крајних граница, разумевајући и сувише тегабну службу и живот ложаца, и овога је пута, у уверењу да је чланак у свему истинит и да је збилја наш ложац Ћира Тасић неправедно запостављен, као што је у чланку наведено, наређена је поновна истрага, да би се утврдило да ли је збилја један службеник учинио оvolико поштвовање, а да зато није награђен. (Слободно може се напоменути, да када би било све оно тачно што је Ћира испричао и написао, да би он већ данас примио новчану награду и пуну сатисфакцију. А овако?)

Међутим при поновном иследjenju, када је био Ћира Тасић телеграфским путем позват у Обласну дирекцију, Ћира је на један изразит начин демантовао самог себе, а такође и потписника чланка, па је утврђено да је он цео случај неверно претставио и да је он своје заслуге опсерваторским телескопом увеличао.

Оваквим поступком једног нашег члана, не само што је обмануто Уредништво листа и Редакциони одбор, већ је обмануто и меродавно надлештво железничке установе, пошто је рад извесних његових органа приказан као пристрасан. Обманути су и они што искрено жалимо, код којих смо до сада, као што је речено увек nailазили на шиrom отворена врата.

Овакав рад једног нашег члана, могао је имати по њега самога веома рђаве последице, пошто је исти у извесној супротности са § 193 з. о. држ. саоб. особ. и кажњив.

Једино, благодарећи великодушности одлучујућег фактора, све последице овако неумесног рада Ћире Тасића сведене су нато, што је Дирекциским актом бр. 69043/33 од 23. XI препоручено Удружењу да се у наредnome броју нашег листа donese ова исправка, [којом се] демантује онo што је Ћиро Тасић неверно претставио на конгресу и написаo

наредноме броју нашег листа донесе ова исправка, којом се демантује оно што је Ђиро-Тасић неверно претставио на конгресу и написао за друштвени гласник, пошто је он својим исказом пред комисијом на лицу места, као на накнадном саслушању у самој Дирекцији изјавио да није ништа више урадио него што му је налагала његова дужност и да није ништа видио ни чуо.

Уредништво листа, као и редакциони Одбор, драге воље доноси ову исправку, у нади да ће меродавни узети у обзир, да је Удружење приликом објављивања поменутог чланка било уверено, да се преко свог гласника заузима за једну праведну ствар.

А свима члановима нека буде овај случај један рецити пример како су у „лажи кратке ноге“, и до чега може довести појединце неверно претстављање појединих случајева.

Удружење ће се и надаље старати и заузимати за права својих чланова, а у том реду заузимаће и надаље прво место наш стручни гласник, преко којег ћемо апеловати на меродавне факторе и предочавати истима наше тешкоће, али зато сваки члан треба да води строго рачуна о томе да све ствари за које ће се Стручни гласник заузимати, треба да буду основане на темељу неопориве, објективне и непристрасне истине, ако који члан не жели да му се деси све ово што се је десило Ђири Тасићу.

Београд, 10-ХИ-1933. г.

За Уредништво листа и редакциони Одбор

Јосип Зупанц.

за друштвени гласник, пошто је он својим исказом пред комисијом на лицу места, као на накнадном саслушању у самој Дирекцији изјавио да није ништа више урадио него што му је налагала његова дужност и да није ништа видио ни чуо.

Уредништво листа, као и Редакциони одбор, драге воље доноси ову исправку, у нади да ће меродавни узети у обзир, да је Удружење приликом објављивања поменутог чланка било уверено да се преко свог гласника заузима за једну праведну ствар. А свима члановима нека буде овај случај један рецити пример како су у „лажи кратке ноге“, и до чега може довести појединце неверно претстављање појединих случајева.

Удружење ће се и надаље старати и заузимати за права својих чланова, а у томе раду заузимаће и надаље прво место наш Стручни гласник, преко којег ћемо апеловати на меродавне факторе и предочавати истима наше тешкоће, али зато сваки члан треба да води строго рачуна о томе да све ствари за које ће се Стручни гласник заузимати, треба да буду основане на темељу неопориве, објективне и непристрасне истине, ако који члан не жели да му се деси ово што се је десило Ђири Тасићу.

Београд 10.ХИ.1933.

За Уредништво листа и редакциони Одбор

Јосип Зупанц.

За ново лето

Природа се з дана в дан, лето за летом обнавља. Буйному зелену помлади следи преко дозоревајућег саду в полетју изумирајућа јесен, теј па зопет неизпресна зима. Али како сви вемо, да бо хладни зими следила спет цветоћа помлад, прав тако симболично је туди нам же прешла в кри навлада, да си з настопом новега лета вошћимо чим срећнејше, лепше живljenje, добро ведоћ, да не бо все тако. И ко си з рес искрено жељо в srcу сегамо з жељаво десницу в руке, смо вселеј обдарени туди з разним већ али манј високо doneчими честитканим разних прерокв и оseb, ки текмујејо меd сеboј, kdo бо с позивом на вzтрајоу по-жртвовалност и потрпленје с копико нацртв и обљуб приказал лјудству чим лепше, како близу да је же конец делавно лјудство толиканиј moreће кризе. Вера в прелепе, при не пре-вeч скромних мизах skоване обете, ки со с прва толико огревани лјудска срца па је kaj kmалу splahnela, ко смо разочарани вzgубљали nado за nado, да би ше kdaj топлејше, срећнејше солнце огревало njih изцрпано тело. Тежко преизкушено живljenje, полно разочаранј и изјаловљених над па ше прав посеbeј нам курјацeм заставља чим даље већји двом в знани лјудски рек, да је чловешки ум и дух, гнан од jedrega срца и здраве душе сила, ки никадар не klone, ки га не ugonobi здрав разум — паč ле смрт. Двом в здрави разум па postaja тем већји, ко vidimo дан за dnem, па како нездрав нацн решујејо разни господарски krog важне problebe, hoteč чим већ бремен moreће кризе раз

себе наложити на ше и так и зчрпана плеча делавца. Ми смо стиснјени в своји скромни екзистенци на skрајни minimum, с та тако приморана, да в својем самозатајевању пред navalом малодушја з grenkobo в srcу „празнујета“ божичне празнике и ново лето — з мало изгледов на лепше бодо-ност, али већјо nado.

Злочин према дружи је так нацн изподкованја заупанја. Зато је прав, да се об новом лету курјаці ше болј окленемо својега Строквонегa листа, ки бо туди послеј раз-кривал vso незрелост данашњега часа. Нисмо малодушни, на-спротно роко в роки стремимо, да чимболј стрнемо своје врсте, да окрепљени и будно опазујоћ все, бранимо своје интересе без обзира на десно али лево. И како смо вza-jemно били приморани делити тежкоће меd сеboј, тако туди skupaj сложни коракajмо за својим циљем лепшим часом напроти.

Всем нашим товаришем срећно ново лето!

Областна управа Лјубљана.

Болесничке потпоре

(наставак)

Да би и ми постали популарни а према томе и постигли позитивне резултате, морали смо прихватити формулу осталих културних Удружења у нашој земљи, што значи, да је све оно што је у нашим правилима предвиђено, морало и требало бити предвиђено, јер се без тога није могло. Законодавац је одобрио удружи-

вање, и ми смо се према томе и удружили, наша је теденција „Хумано и културно“, а како ћемо доћи до циља, законодавац је у том правцу нама оставио одређене руке, да ми сами повучемо главне линије нашег деловања и обележимо наш рад нарочитим правилима, разуме се у границама земаљског Устава и осталих закона.

Дакле, наше Удружење је донекле аутономно, под врховним надзором господина Министра саобраћаја, па пошто је ово чисто и искључиво наша својина ми смо у њему упућени сами себи. За ма какав подухват потребна су и финансиска средства. Ми финансиске изворе морамо пронаћи међу нама, а то значи, да се мора осетити сваки па и најмањи финансиски издатак. Наши цепови су доста плитки. Међутим нама као целини да би се попели на онај степен културне висине, где нам и јесте право место, па да би са тог високог културног нивоа пожњели позитивне резултате, потребна су повећана финансиска сретства. Према томе само по себи, намеће се питање, што веће штедње.

Издатци су велики, а приходи мали. Једини приходи су члански улози и готово више ништа. Ванредни су приходи незнатни. Услед тога нас све чланове ово питање треба озбиљно да занима. Ми ложачи који спадамо у највећу државну и народно-привредну струку, доносимо целом човечанству, нашим знојем, само користи, нисмо били до сада такве среће, да нам неко од богатих људи, трговаца и т. д. чијем смо богаћењу и ми ложачи допринели, да нам као „Хуманом и културном друштву“, у последњем часу свога живота завешта нешто од своје имовине, док готово свакодневно читамо у јавности, где је неки покојни севдалија завешто по неком музичком друштву нешто од своје имовине. Опет други покојник смиловао се друштву за заштиту животиња и т. д.

Прошлост нам стално указује прстом на то, да треба радити и штедети. Исвесни људи на западу, само зато што су били штедљиви, од обичних негдашњих рударских и фабричних радника данас су постали највећи финансиски магнати света. И то од чега? Од тричавих неколико шилинга или долара што су уштедели од своје радничке награде.

Како су они појединци са својом штедњом постигли сјајне резултате. Шта би тек нас неколико хиљада чланова у Удружењу постигло, када би озбиљно повели рачуна о нашим новчаним издатцима.

Крајње је време, да већ једном сваки члан Удружења мете прст на чело, па да се озбиљно промисли, шта би се требало урадити па да се наши издатци донекле смање, а да се постигнута уштеда, овим смањењем, употреби на друге корисније сврхе.

(наставиће се)

М. Милић

Из Централне управе удружења Београд

У службеним новнама Саобраћајних установа од 1 децембра 1933 године оштампано је у броју 25 следеће објашњење и то:

ОБЈАВЕ

Објашњење §§ 11 и 12 Закона о државном саобраћајном особљу.

На покренуто питање, како се у погледу оцена има протумачити §§ 11 и 12 Закона о држ. саобраћајном особљу, т. ј. да ли се граже две узастопне године

врло добро оцењене службе као услов за постављење, Министар саобраћаја у акту М. с. бр. 6228 усвојио је објашњење Комисије за тумачење закона итд. које гласи:

Према одредби §§ 11 и 12 Закона о државном саобраћајном особљу тражи се за постављење званичника поред осталих услова и две године врло добро оцењене дневничарске службе у току свога службовања, а не да баш за последње две године има две врло добре оцене.

Предње објашњење Министарства доставља се свему чланству ради знања и управљања.

11 децембра 1933 године.

у Београду.

Централна управа удружења
Београд.

Слава Пододбора Градско

Као и остали Пододбори Обласне Управе Београд и наш Пододбор Градско достојно је прославио нашу друштвену славу Св. Огњену Марију на дан 30 јула 1933 г. у ложионичким просторијама.

Приликом славе, посетили су нас наше претпостављене старешине, многобројни чланови, као и пријатељи нашег Удружења. Нарочито нас је обрадовало што смо тога дана видели у друштву гаравог ложача свог првог старешину госп. лефа ложионе Драг. Мишића, који нас

је својим присуством удостојио и увеличао значај нашег скромног славља. Домаћин славе за ову годину био је госп. Филип Недовић, а за идућу годину примио се је за домаћина славе наш друг Драгомир Живковић.

Горња слика претставља скуп наших чланова и пријатеља са њиховим породицама.

Из Пододбора Градско.

Ложачи!

Читајте и ширите ваш
стручни лист.

Мишљење једног новинара о нашој служби

Београдско *Време* донело је следећи чланак његовог сарадника Дојчило Митровића, за који сматрамо да је потребно објавити га у нашем Стручном Гласнику, а који гласи:

— Ако мислите да вожња локомотивом значи удобност, ја вам је не препоручујем.

— Постоје други мотиви, господине...

— Онда изволите. Само железница не прима одговорност за евентуални несрећни случај...

Ако се „евентуални несрећни случај“ догоди, онда је одговорност излишна. Железница може мирне душе после да учини само толику услугу што ће угљенисане делове лешева склонити да не буду страшило за путнике по гвозденим друмовима. Уосталом, тај „евентуални несрећни случај“ зашто да се подвлачи, кад у збирци дужности свих ложача и машиновођа не заузима никакво место.

*

Локомотива брзог воза. Не, масиван таман цин бунован на затегнутим гвозденим линијама. Дуг двадесет метара, као препотопска рептилија. Мумла због бола од усијане утробе.

Кад сте иза леђа машиновође, онда можете без страха да гледате како се дрско укроћује и разиграва овај гвоздени бог од два милиона килограма, и како су три стотине путника једне ноћи у самртној опасности. Читав брзи воз, средство имућних агената индустрије авантуристкиња и дипломата...

У салону за пријем, замраченом завесама и загрејаним ваздухом, хумана госпођа може мирно да веша свој кисео поглед о саучешће забринутог скупа, и да се жали на кијавицу. Ноћас, у челичном трупу овога набуцитог цина ми ћемо се бринути да сачувамо главу.

На перону знак пољупца, знак у ваздуху, знак на сатовима, знак поласка. Зашиштало је испод ногу цина. Рука, црња од бандере у помрчини, спустила се на бљештаву полуку и на право живота три стотине путника. Са својим цигарама, неупаљеним у златним кутијама, са својим коферима за мустре свих артикала, са текстом трговинских уговора у скривеним џаковима, не осећајући да су са једним гаравим човеком из Ужица поделили власт над самим собом. Са свиленим марамицама, са картама за вожњу првом класом, са млечним лустерима изнад глава, са очима у прљавом ноћном пејсажу.....

У трупу локомотиве убодено је шест разних сатова и осам челичних кругова. Кад се један од њих два пута окрене, онда цин прохода. Машиновођа то чини без напора, покретом леве руке. Десном поздравља. Испод урезаних линија на његовом челу опрезно шета двадесет и пет година рада на железницама.

Ложач. Ближе сабраће по овим ноћима нема. Њега штити од ветрова танка плава блуза, десет тона угља и бере. Отвара чељусти цина. Затрпава их угљем. Пламени језици пробијају, савлађују, постају светлији и

једно огромно сунце, усијано, као кад се посматра догледом. Жари се кожа на образима, одела постају светла, у поглед, на другој страни урезује се модри кругови. Локомотива се креће. Тресак, бежимо из области скретница.

Ваздух се ниско спушта у плућа, пећ пече, споља дува. Путници у овом челичном раму као да су постављени да осећају истовремено благодети топлоте и ваздуха.

Идемо, јуримо, летимо брзином од осамдесет километара. Кад се извири ваздух би главу откинуо да је мало кртија. Цин се нагиба, још, цикнуло му у ногама, тресак, удар у слепоочнице, очи... Ложач се смеје.

— Оштра кривина!

Одговорили би му да је снаге која надвикује овај тресак. Јер знамо за мир после страха, за заборав на све, за навику.

Бљеснуло. У пећи опет палацају црвени језици. Ложач их затрпава каменом, који гори. Повијен, уста му велика, зуби већи, јаснији. Као да се смеје. Сатански, црно, заједљиво, пред страхом и бледилом, и сном из младости. Као да је под земљом боловао. Човече, твој би лик требало ставити на шапке и рукаве, уместо крилаза, као знак службе на железницама. И сад је јасно како је умро друг из школе, који је био ложач шест година. Још као дете, под сунцем и по мећавама. Глдовао је за време рата и сахранио мајку, пошто је два пролећа боловала од груди.

Из руку машиновође локомотива безумном брзином улеће у сталну ширину између шина. Једна бедокулиса пролетела је са неколико фењера, па мрак.

— Ђурици!

Машиновођа познаје сва стабла око свога друма.

Ред багрмова љуља се као пера пободена у катран. Месец осенчава контуре Космаја и локомотиве Мир дрема у прозорима сељачких домова. Ветар повија тишину разораних њива. Машиновођа свира, ставља наочари, буљи у слова. Овај несебични човек са наочарима, са сатовима, круговима од челика, са полугом, све је ове ноћи за путника сан, за њихове меничне рокве и састанке због љубави и деце. Трчи упоредно сив друм, потрчавају мостови и рабациска кола.

Морава. Над њеном ширином ноћас дува. Ледена језа подвлачи се под одело.

— Овде је страховита промаја.

Машиновођа ћути. Провирује, извија тело. Сигнали у даљини су позитивни.

— Нешто сте рекли?

— Да промаја!

Двадесет пет година промаје и зажарене пећи.

— Ноћ је врло пријатна.

То му, свакако, само изгледа.

— Страшно је кад од магле не видимо сигнале.

Тада је забринут. Ипак, никад га не би могао наговорити да се не извије у сусрет снегу, мразу и олуји, који цепају лице.

Његове приче су кратке. Довела га рана младост на локомотиву. Због љубави за ретким послом и сиротиња.

— Одакле сте?

— Из ужица!

— Из вароши?

— Из вароши!

— Овај разговор Вас не омета?

Којешта, па он је залепљен за свој угао, ма шта се причало. Очима тражи сигнале који истрчавају иза лукова, Пруга се тек види. Фарови су јадни, локомотива је бржа од њихове светлости.

Догађају се несреће.

Ови људи што проводе век на локомотивама, свакако да су доживели језивије него што се мисли. Да ли је за то тренутак да прича? Машиновође не убијају. Обамрла тела размрскава овај црн цин, који никоме не допушта да му се противстави. Ипак:

— Било гажење?

Човек понекад, тек пошто чује своју реч, осећа шта је учинио.

— Наравно.

Па наравно, јер откуда је могућно да буде другачије кад хиљаде самоубица оглашују точкове локомотива за своје избавиоце. Онда како машиновођа да се меша у ово пријатељство. Могућно је само да му присуствује. Одговара:

— Дешавали су се разни случајеви.

Помиње рат. Био је војник Степине „пете армије“, како су звали железничаре.

— Оних година сигурно је било гажења?

— Било је да се згњече разни предмети.

На то неодољиво се оживљују језиви врисци и гомиле човечијег меса. Ложач отвара зажарену пећ и, повијен, опет се смеје. До сада је тону угља изгорео. Врата се на пећи затварају. Тамно. Опрезно, само не поменути реч: несрећа.

— Да ли је локомотива којом сте ви руковали...?

— Пре четири године једна се жена бацила под точкове. Била је... Али оставите, то је страшно! Ја ни сам у рату наишао на леш који би ме више згрозио.

Пред Јагодином брзина од преко седамдесет километара. Жена, обучена пристојно, стоји покрај шина. Машиновођа је опомиње. Писак понавља. Свира трећи пут. Није је одвратио. Опружила се и, за један тренутак, слаб трзај локомотиве...

— Воз сам одмах зауставио. Била је згужвана.

Између точкова делови тела и одела.

— Убила се, како сам доцније дознао, због неких породичних ствари.

Машиновођа окреће точак. Ритам се убрзава. Јуримо силовитије. Његове очи не напуштају пругу.

Било ми је врло непријатно. Не знам где баш нађе да скочи под моју локомотиву...

Тог дана допутовао је у Ниш блеђи него икада и мрзовољно. Није се ни одмарао, ни јео. Прао је локомотиву од крви.

— Меколико дана био сам узнемирен.

— Она је сама желела смрт.

— Осећам се као саучесник. Све је у мојој руци, а опет гледам прођеним очима несрећу.

Плотови од пободеног коља. Иза њих и испод шљивака вире тамни кровови. Два сата после поноћи. Морава спава. Повериоци и пореске књиге такође. Пробудиће се сутра истовремено, да се заједно забрину.

Једанпут су код Житковца наишле чезе на пругу.

Не једанпут, већ сваке недеље сударају се точкови локомотива и точкови сељачких кола. Како? Није објашњиво. Пут је увек слободан сем кад га пресецају шине.

— Ко је био у њима?

— Човек са женом, и дететом!

Разговарао. Није приметио воз, нити га је чуо. Несрећа неизбежна. Локомотива је одбацила кола у јен-

дек. Оријент се зауставио. Коњ је био смрвљен, а жена је доцније умрла. Дете и човек су боловали.

— Опростите за овај разговор.

— Нема машиновође који није ово доживео.

Ложач се опет смеје. Загледао се у ноћ и ја у њега. Гар му на уснама, гар у очима, гар у души. У сусетству Јатаганмале живи његова жена са двоје деце. Он може да их помилује тек пошто руке и лик ослободи угљене шминке.

Ноћ се стишала.

— Овде је она скочила под воз, Јагодина. Један путнички воз у станици чека да прође ово брзо чудовиште. Девојка наслонила тршаву главу на свој капут. Бакалин жваће. Личанин би се протегаво. Прозори замагљени на вагону треће класе. По њиховом врху роса. Неко пева...

— Полазак.....

Машиновођа трза светлу полугу. Очи његове вуку локомотиву брзином коју жели. Тражи сигнале. У даљини црвена тачка. Пред њом се стало. Нестало је после једнога минута. У идућој великој станици сукоб. Чиновник са црвеном калом протестује због једног и по минута.

То је сувишан ред на железницама за овај сан који савлађује. Истина, машиновођа је будан. Ложач обиграва око локомотиве. Пропиње се да види врхове точкова. Сви могу спокојно да пазе само на удобност сна, машиновођа бди за све.

На једном оштром луку локомотива се криви. Личи на неизгладиву језиву наказу. Овако крива лежала је једна локомотива у њиви, и поред ње корпа угља коју су железничари закопали са тугом која припада машиновођама.

Тресак, гласови, бунило, сан, Сталаћ. Пред њим занухао се ред јабланова.

— Изволите.

— Шта?

Ложач показује на кафу. Две металне шољице.

— Камо трећа?

Ложач се брани да је већ попио.

— Добродошлицо! — смеје се машиновођа.

— Полазак!

Машиновођа испружио усне. Кад би овај овај Ужичанин хтео, чим се склонимо за први брег, да заустави па да на миру попијемо кафу.

Скоро четири сата. Сан осваја, кафа је добродошла.....

Нишава отиче немирно, ловци носе два фењера. Газе воду. Месец се избуљио на врху неба.

Ћутимо, ноге боле од дугог стојања. Слепоочница наслоњена на челичну ивицу и сентиментална девојка рекла би да сањамо. До Ниша на локомотиви није проговорена ни реч Бунило као да је пољуљан мозак. Машиновођа извија тело у поље. Ложач се смеје. Сто зова и исто толико ложача и машиновођа у овом часу ћуте у потмуклом треску на гвозденим друмовима. И уколико је њихов сан буднији, они су блеђи, и прљаво црnilо испод ноката дубље, и железнице исправније. Пламен нас оживљује, ложач се смеје и баца једну, две, три, седам лопата угља. Лево врбе дремају. Када би машиновођа хтео да заустави усред ових поља, па да спавамо покрај врба.

Месец провирује из једне плаве рупе на небу, па га нестаје. Магла и Ниш.